

La solitud del mim

Carles Castillo, membre del col·lectiu Tres Mimo, parla del seu treball

Tres Mimo és el nom d'un col·lectiu de dos persones que han guanyat aquest estiu el II Premi de Teatre a Serena (Badajoz). La notícia ens presta l'oportunitat per a parlar amb Carles Castillo sobre una especialitat teatral ben difícil. Carles, que actua, i Josep Lluís Contreras, que s'encarrega dels aspectes tècnics, són els dos components d'aquest grup valencià. Carles havia començat, fa vuit anys, en el camp de la cançó. Després de l'experiència del teatre independent, conegué Josep Lluís en el grup La Mandràgora. D'aleshores ençà han muntat els espectacles *A escena*, l'any 1982; *Canto a la vida*,

l'any 1983, i *Mimosterios i magil·luculas*, actualment.

Per al nostre personatge, la professionalització, per damunt de les dificultats, consisteix a fer la feina ben feta. Ell imparteix classes en l'Om Teatre

sobre mim i tècnica corporal. Creu que la gent no està formada per a aquesta mena d'expressió teatral, i per això només tenen un cert èxit els grups ben promoguts per la televisió o la premsa.

El seu estil s'allunya un poc dels clàssics, en el sentit de no utilitzar el maillot sol. «Sóc partidari d'emprar objectes i vestuaris trets de la vida quotidiana, amb una màgia desmitificadora i un tractament depurat.» No creu gaire en les figures i sí en la serietat del treball. Si Marcel Marceau és un clàs-

sic, opina que Dimitri és el millor mim que ha passat per València, pel seu control de l'espai escènic i la seua preparació física.

A la pregunta sobre la diferència entre l'actor teatral i el mim contesta remarcant la dimensió col·lectiva de l'obra de teatre contra la solitud del mim davant el públic. «Es fa necessària molta capacitat d'improvisació, treballar especialment per al públic», ens diu.

Les possibilitats d'un treball continuat i estable no són excessives, però, en aquesta mena d'activitat artística. Ni les institucions ni els teatres valencians no donen suport suficient als grups d'ací. És necessari, doncs, procurar eixir de València. «La temporada passada ens vam fer un tip d'enviar cartes i ofertes d'actuació, i només ens van contestar directament de Sogorb i Valladolid.» És una història més de la dificultat per a obrir-se pas en el món de la cultura, d'acord amb una coherència i una voluntat a prova de foc.

Acaben els Cursos Internacionals de Benidorm

El darrer divendres, dia 7, van ser clausurats els Cursos Internacionals d'Estiu a Benidorm. Organitzats per la Universitat d'Alacant, reuniren prestigioses figures del camp de la cultura al País Valencià, de la defensa d'Europa, l'ecologia o els mitjans de comunicació. Aquest últim fou, sense dubte, l'estrella d'uns cursos que han anat refermant-se estiu a estiu.

Noms com el de Ramón Tamames, Pedro Rodríguez, José Luis Balbín, Emilio Romero, Fernando Onea o Mario Gaviria s'han aplegat en la capital del turisme.

Cebrià Ciscar, conseller de Cultura de la Generalitat, va presidir la jornada de cloenda, en la qual es va fer palesa, una vegada més, la intenció d'oferir una alternativa cultural de qualitat a l'oferta turística de diversions, dis-coteques i platges amb què compta Benidorm.

Torna a eixir «El Món»

La revista setmanal *El Món* ha tornat a aparèixer després de dos mesos d'interrupció del contacte amb els lectors. Ho ha fet amb un format més gran i amb la novetat del color en la portada i en les dues pàgines centrals. Si abans era imprès als tallers d'*El País* de Barcelona, ara ho és als d'*El Periódico*.

Aquest setmanari ha tingut una trajectòria atzarosa, amb dues interrupcions en la seua publicació. Sembla, però, que ara, amb l'equip dirigit per Toni Rodríguez i l'ampliació de la nòmina de subscriptors, *El Món* té un millor horitzó de treball en el difícil camp de la premsa en català. De moment, es proposa «ampliar el camp de visió cap a altres punts de referència que no solament els estrictament polítics i els ortodoxament culturals».